ప్రబంధ నాయిక కాదామె. పల్లెసీమలో విరబూసిన సిరిమల్లె అంతకంటే కాదు.

గుమ్మడికాయ మొహం నిండా శనగపప్పు గింజలారబోసినట్టు స్ఫోటకపు మచ్చలు. కురచగా ఉంటుంది. తైల సంస్కారానికి నోచుకోని జుట్టు మసి బూసినట్టున్న దేహ ఛాయకు అతికినట్టుంది. ఒక రోజు ఒక వీధిలో కనిపిస్తే వారం రోజులదాకా అక్కడ కన్పించదు. ఆదిభిక్షువుకు అక్షరాలా వారసురాలు. అనుమానం లేదు... వృత్తి భిక్షాటనే. ఏ గృహిణైనా పిలిచి ఏదన్నా పంజెపితే ఓపిగ్గా చేసిపెడ్తుంది. ప్రతిఫలంగా ఏదన్నా ముట్టజెబితే ఆమె కళ్లు మతాబాల్లా వెలిగిపోతాయి.

జారుడుబండ

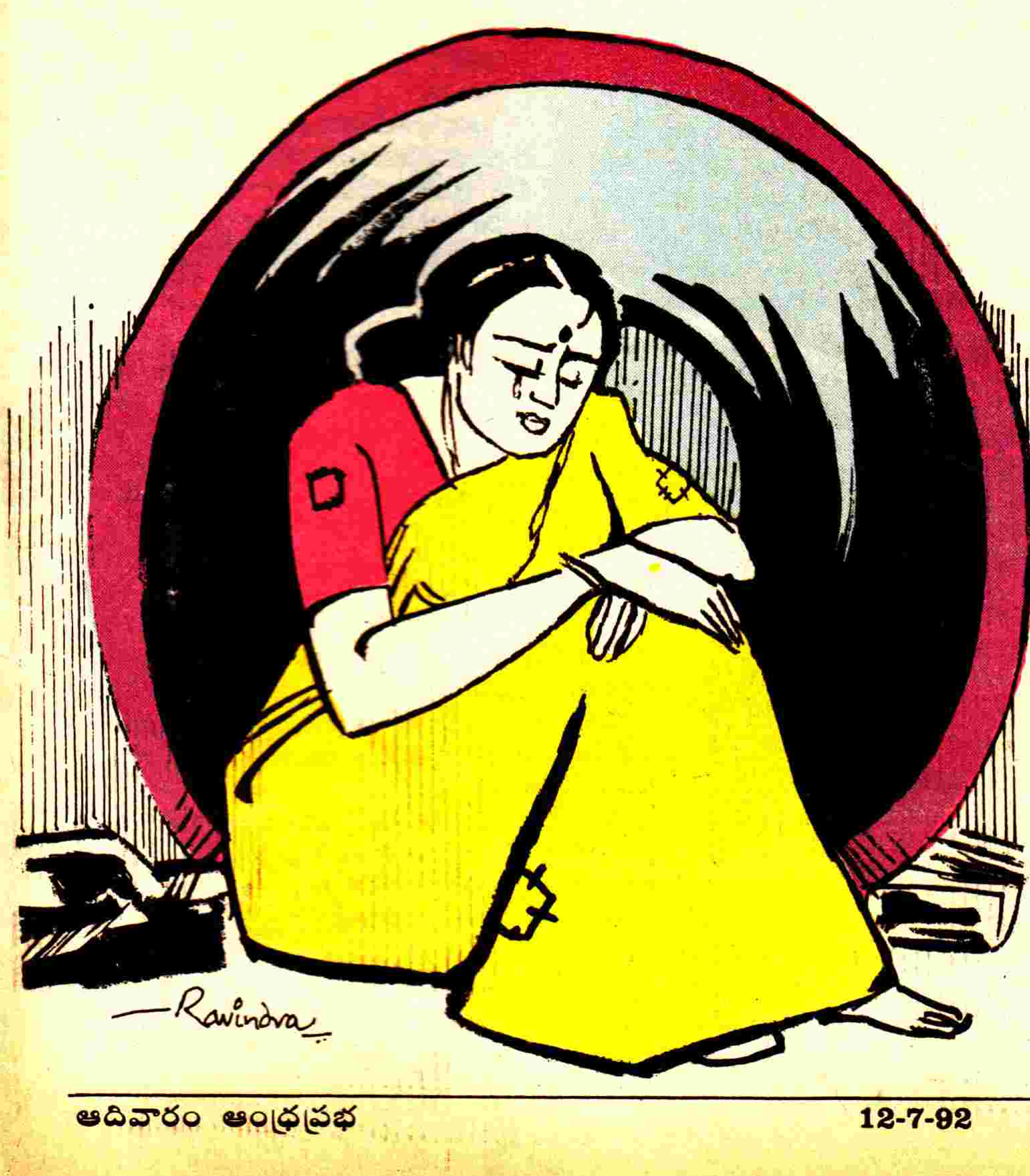

— ఐతా చంద్రయ్య

"ఆ ముష్టిదానికి పెళ్లీ పెటాక్కుల్లేవు గదా... మాన్నెళ్ల కడుపు తీయించుకుందటా!" మురళి చెవిలో ఊదాడు ఆప్త మిత్రుడు గణేశ్-" ఉపనయనమప్పుడు కన్న తండ్రి బ్రహ్మోపదేశం చేసినట్టు.

తెగి నేల మీద పడిన ముప్పయిమూడు కే. వీ. ల కరెంటు తీగ మీద కాలు పడ్డట్టు షాక్ కొట్టింది మురళికి. రెండు నిముషాలు నోరెల్లబెడితే కాని నోటెమ్మట మాట రాలేదు. "ఇంపాజిబుల్! పగలు కన్పిస్తే రాత్రి కలలో కొచ్చి జడిపించే అవతారానికి కడుపు రావడమూ, తీయించుకోవడము గూడానా? కోతలకైనా ఓ హద్దంటూ ఉండాలి!" అభ్యంతరాలన్నింటినీ నిర్దాక్షిణ్యంగా తోసేసి ఎన్నికల ఫలితాన్ని ప్రకటించిన రిటర్నింగాఫీసర్లా కొట్టి పారేశాడు.

గణేశ్ అహం దెబ్బతింది. బుర్ర చిర్రు మంది.

"ఆప్త మిత్రుడొకడు జర్నలిజం వెలగబెడుతున్నాడు. ఓ సంచలన వార్త వాడితో రాయించి కీర్తి శిఖరాల కెక్కిద్దామంటే... అలా అవిశ్వాస తీర్మానం ప్రతిపాదించడం అవమానం. నీ కిష్టముంటే ఆ న్యూసు కవరు చేస్కో కష్టమన్పిస్తే ఛావు".

విలేఖరి విశ్వాసం లేచి కూచుంది.

** ** **

ఎండాకాలం చిటపటలాడ్తుంది. కన్నెపిల్లకు కడుపొచ్చిందన్న కఠోర సత్యం విని మండిపడుతున్న కన్న తండ్రిలాగున్నాడు సూర్యుడు. ఆరాతీసి వార్త రాసితీరాలనే కుతూహలం పెరిగింది మురళిలో. ఆవిడెక్కడుందో జాడలు వెతికేసరికి తల ప్రాణం తోకకొచ్చింది.

పట్టణానికి దూరంగా... ఖాళీగా పడున్న వాటర్ వర్క్స్ సిమెంటు పైపుల్లో స్థిర నివాసమేర్పరచుకున్న బడుగు వర్గాల ఓటర్లు పిల్లలనక్కడే వదిలేసి వృత్తుల్లో కెళ్తున్నారు. తాను వెదుకుతున్న ఊర్వశి పైపులోనే, ఒంటరిగా ఉన్నందుకు తేలిగ్గా నిట్టూర్చాడు మురళి.

"ఊర్వశి అంటే మీరేనా?"

తననొకరు అంతగౌరవంగా పిలవడమా! నమ్మలేకపోయింది. "ఔను... నేనే .. ఊర్లోకి పోవాలే"

తనకు తాను పరిచయం చేసుకుని వచ్చిన పని చెప్పేశాడు మురళి - కెమెరా సర్దుకుంటూ.

ఊర్వశి మొహం పంచరంగుల చిత్రమైంది.

"వద్దు... వద్దు..." మొహం అరచేతుల్లో దాచుకుంది ఫోటో తీస్తాడేమోనని.

"ఏం... ఎందుకూ?"

"నాకవసరం లేదు బాబూ!"

" నా కవసరముంది. మీకు న్యాయం జరిగేలా చూడాలనుంది. మీకు జరిగిన అన్యాయం పత్రికల్లో వార్తగా వస్తే న్యాయం జరిగి తీరుతుంది."

"అవన్నీ ఏమొద్దు".

"ప్లీజ్ నా ఉత్సాహాన్ని చంపకండి..." పైపులో ఓ మూల కూర్చుండి అరగంట బతిమాలాడాడు. ఆమె పెదవుల సంకోచంతో వణికాయి. మనసు మెత్తబడింది. "పత్రికకు పంపనంటే చెప్తా".

ఇందాకా వచ్చి పట్టి చేతుల్లో పోవడం బాగన్పించలేదు మురళికి. ఆసక్తి గూడా రెట్టింపైంది.

"సరే... చెప్పండి."

** ** **

"మాది విజయనగరం. ఓ దుర్మార్గుడు నన్ను ప్రేమిస్తున్నానని నమ్మించి హైదరాబాదు తీసుకొచ్చాడు. చాకచక్యంగా నన్నో ఆట బొమ్మగా వాడుకుని మూడొందల రూపాయలకు మెహందీలో అమ్మేశాడు. కొన్నవారికి నా వల్ల గుడ్డి గవ్వ ఆదాయం గూడా రాలేదు. అందరూ అసహ్యించుకున్నారు. తిండి దండగని తన్ని గెంటేశారు. తిరిగి మా ఊరు వెళ్లేందుకు డబ్బుల్లేవు. ఒకవేళ వెళ్లినా నా సవతి తల్లి నన్ను ఇంట్లోకి రానీయదు. ఏదన్నా పని దొరుకుతుందేమోనని తెగ దిరిగాను. ఫలితం శూన్యం. ఆకలి పేగుల్ని కొరికేస్తుంది. ఒక హొటల్లో సుష్టుగా భోంచేసి "బిల్లుకు డబ్బులు లేవు. ఏదన్నా పనుంటే చెప్పండి చేస్తా"నన్నాను.

"ఈ దయ్యం మొహాన్ని హొటల్లుంచుకుంటే పనోళ్లంతా పారిపోతారు" అని వీపు మీద నాలుగు వాయించి పంపించారు.

నడుచుకుంటూ ఈ ఊరొచ్చాను. ఇక్కడి వాళ్లను బతిమాలితే ఈ ఆశ్రయం చూపించారు. వారానికేడు రోజులైతే ఒక్కో రోజు ఒక్కో వీధిలో అడుక్కుంటున్నాను. ఈ ఏడు వీధులు తప్ప ఎనిమిదో వీధి కెళ్లను. ఏడు వీధులు బాగా తెలిసిపోయినై. మొదట నాకు ముష్టి వేసేందుక్కూడా అసహ్యించుకునేవారు. ఒక రోజు ఒకబ్బాయి లారీ కింద పడబోతుంటే ప్రాణాలకు తెగించి రక్షించాను. అప్పట్నుంచా వీధిలోని జనం నన్నసహ్యించుకోవడం మానేశారు. ఎవరైనా ఇల్లూడ్వడం, అంట్లు తోమడం లాంటి చిల్లర పనులు చెప్తే సంతోషంగా చేస్తున్నాను.

ఏ అందానికీ నోచుకోని నాకు చిన్నప్పుడే అమ్మ వారు జ్వరం వచ్చి మొహాన్ని మచ్చులతో కప్పేసింది. ఆ జ్వరంతో అప్పుడు చచ్చినా బావుండేది.

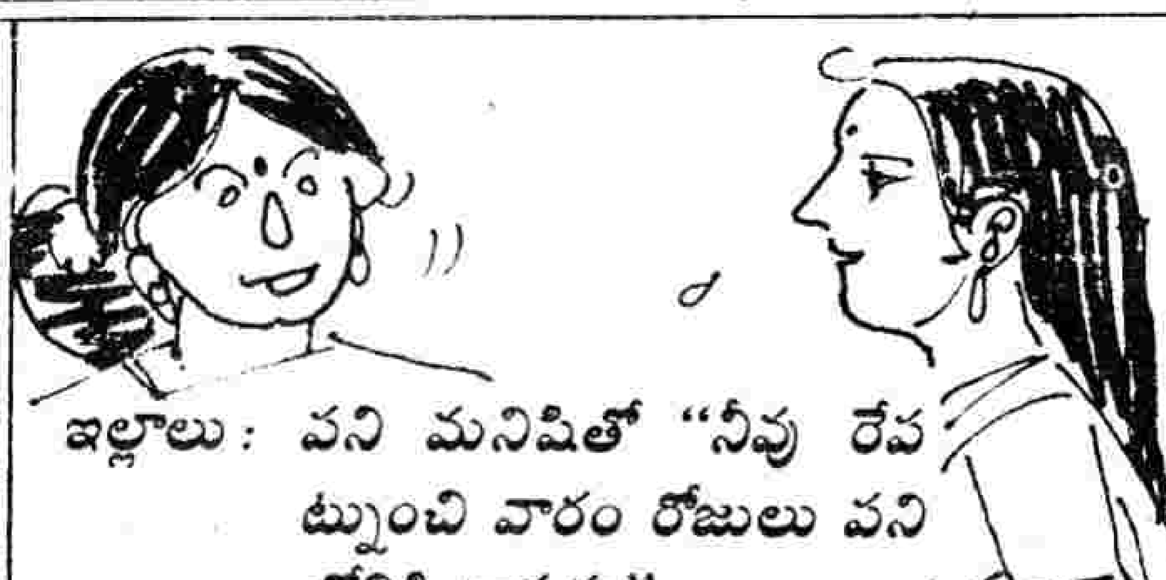

ఇల్లాలు: పని మనిషితో "నీవు రేపట్నుంచి వారం రోజులు పని లోనికి రావద్దు".

పనిమనిషి: "ఏవమ్మా! ఊరికి వెళ్తున్నారా?"

ఇల్లాలు: "కాదు రాత్రికి చుట్టాలొస్తున్నారు".

కలగాన జగదీష్, చినదొడ్డిగల్లు

ఊర్వశి కళ్లల్లో కన్నీటి తెరలు మెరిశాయి. కడుపులో దేవినట్టైంది మురళికి.

"చావు పుట్టుకలు మన చేతుల్లో లేవుగదా!

ఐదు నిముషాలు నిశ్శబ్దంగా గడ్డకట్టుకుపోయాయి. ఊర్వశి తల వంగిపోయింది.

"మీరు చెప్పాల్సింది ఇంకా ఉంది గదూ!

"ఉంది బాబూ!" సర్దుక్కూచుంది. "ఆ రోజు ఒకింటాయన మా ఆవిడ రమ్మంటుందని ఇంట్లోకి రమ్మన్నాడు. వెళ్లాను ఇంట్లో ఆయన తప్ప ఇంకెవ్వరూ లేరు. టేబుల్ మీద ఖాళీ చేసిన బ్రాందీ సీసా, గ్లాసులున్నాయి. తాగి పారేసిన సిగరెట్ పీకలున్నాయి - టేబుల్ చుట్టూ.

"అమ్మగారెక్కడ?" అనడిగేలోపల వెనక నుంచి నా చీర లాగి పారేశాడు. పుట్టెడు భయమేసింది. అతని కళ్లు చింత నిప్పుల్లాగున్నాయి. బలాన్నంత కాళ్లల్లోకి తెచ్చుకుని బయటి కెళ్దామనుకున్నా. తాళం వేశాడెప్పుడో. శక్తి మేరకు కేకలు వేస్తూ ఎదిరించాను. సింహం చేతిలో చిట్టెలుక లాగ ఆకలి పులికి బలైపోయింది నా శీలం.

బయటి కొచ్చింతర్వాత భుగభుగ మండే గుండెల్తో పోలీసు స్టేషన్‌కు పరుగెత్తాను- న్యాయం కోసం. యస్సై లేడు. హెడ్డున్నాడు. నేను చెప్పిందంతా విని "నువ్వే అప్సరసవనీ... నిన్ను... నిన్ను రేప్ చేశాడా?" పగిలిన సోడా బుడ్లోలె వెకిలిగా నవ్వేశాడు.

"నేను చెప్పేది నిజం..." అరిచిన.

"ఇంటి దగ్గర అప్పటికి దరఖాస్తు రాయిస్తా. ఇక్కడ తీరిక లేదు" అన్నాడు- మరేదో పని మీద బయటికెల్తూ.

హెడ్డింటి కెళ్లాను. అప్పటికే అరసీసా విస్కీ ఖాళీ చేసినట్టుంది. తూలుతున్నట్టని పించింది. పరిస్థితి గదినించి పారిపోయే ప్రయత్నం చేశాను. తలుపేశాడు.

"నా పెళ్లాం పుట్టింటికెళ్లి మూన్నెల్లేంది." అంటూ మీద పడిపోయిండు. మరోసారి చెడిపోయా నక్కడ. ఎవరితో చెప్పాలి? నా ఖర్మ ఇంతేనని ఊరుకున్నా.

మూన్నెళ్ల తర్వాత ఓ రోజు మైకం కమ్మి వీధిలో పడిపోయాను. నేను లారీ నుండి రక్షించిన అబ్బాయి తండ్రినన్ను హాస్పిటల్‌కు చేర్పించాడు. డాక్టర్ పరీక్షలవీ చేసి నాకు మూన్నెళ్ల గర్భమనేశాడు. నెత్తిమీద పిడుగుల వర్షం కురిసింది. ఐనా చేసేదేముంది? అందరితోపాటు- నన్ను చెరిచిన ఇద్దరు పెద్ద మనుషులకీ విషయం తెలిసింది. వాళ్ళిద్దరు పోటీలు పడి మరో నెల రోజుల్లోగా నా కడుపు తీయించారు. ఈ విషయమెవరికన్నా చెబుతే ప్రాణాలు తీస్తామన్నారు..."

ఊర్వశి మోకాళ్ళు ముడుచుకుని వీపుపైపుకానించి కూచుంది. చూపులు శూన్యంలోకి చొచ్చుకుపోతున్నాయి. కళ్లల్లోంచి వెలువడిన నీటి బొట్లు చెక్కిళ్ల మీది స్ఫోటకం గుంటల్లో కొచ్చేసి మెరిశాయి.

గుండెల్నెవరో గట్టిగా పిండేస్తున్నట్టనిపించింది మురళికి.

"ఈ అన్యాయం పత్రికా ముఖంగా పది మందికి తెలిస్తే ఏ మహిళా సంఘమో, స్వచ్ఛంద సేవా సంస్థో ముందుకొచ్చి మీకు న్యాయం చేకూర్చవచ్చు."

"ఏం న్యాయం చేకూర్చుతారు? పోయిన నా శీలాన్ని తెచ్చిస్తారా?" సూటి ప్రశ్న గుండెలకు తాకింది.

"తెచ్చివ్వరు, కాని మరో విధంగా సాయం చెయ్యొచ్చు."

"అంటే....?"

"ఆందోళన లేవదియ్యొచ్చు. అధికారుల్ని నిలదియ్యొచ్చు. మీ సర్వస్వం దోచుకున్న వాళ్లను కోర్టుకీడ్చి శిక్షపడేలా చెయ్యొచ్చు."

విరాగిలా నవ్వింది ఊర్వశి. గాలి తరంగ మొకటి పైపులో కొచ్చి ఆమె ముంగురుల్ని మొహమ్మీద కప్పేసింది. వాటిని సవరించుకునే ప్రయత్నం చెయ్యకుండా

"వాళ్లకు శిక్షపడితే నా కొరిగేదేముంది? పైగా నాకే నష్టం" అన్నది- వంచిన తల ఎత్తకుండా.

"నష్టపోయేందు కింకేముందనీ?"

గోచీ తప్ప మరేమీ లేని సన్యాసి తననెవరో దోచుకుంటారని భయపడినట్టనిపించింది- మురళికి.

"లేదా....?"

"ఏ ముందీ?" భృకుటి ముడిపడింది.

"నేను చెడిపోయిన దాన్నని నలుగురికీ తెలిస్తే నాకెవ్వరూ ముష్టి వెయ్యరు. కిలాడీననీ, మొగాళ్లను చెడగొడ్తానని మొహమ్మీదే ఉమ్మేస్తారు. మెడలు పట్టి గెంటిస్తారు. ఇలాగే గమ్మునుంటే కొన్ని రోజుల్లో ఏ తల్లైనా తనింట్లో నాకు పనిప్పించవచ్చు. నా బ్రతుక్కో దారి దొరకొచ్చు."

"ఊర్వశి గ్గూడా జీవితమ్మీదా, భవిష్యత్తు మీదా ఆశలున్నయన్నమాట." వచ్చే నవ్వును ఆపుకోక తప్పలేదు.

"ఐతే ఆ రోజు పోలీస్ స్టేషనెందు కెళ్ళినట్టో?"

"అప్పుడావేశంలో ఉన్నాను. ఆవేశానికి శిక్ష గూడా అనుభవించాను గదా!"